

[Justitsministeren.]

at statsministre, oven i købet 3, skulle have været vidende om, hvad der foregik, og at det var det, der var årsagen til, at den nu efterhånden noget gamle sag om aflytningen af Alfred Jensens bolig er blevet lagt til side. Der er ingen begrundelse for at sige noget sådant, og jeg vil gerne svare direkte på hr. Gert Petersens spørgsmål om, hvorfor vi er så bange: vi er bestemt ikke bange. Der er i denne sag adskillige ting, som der aldrig vil blive snakket om, det er helt klart, men der er heller ingen grund til at grave i denne gamle sag, for intet af det, som kunne blive lagt på bordet, ville kunne udnyttes til at skabe forbedrede forhold, for de er, som de skal være.

Vi går heller ikke rundt og kontrollerer arbejdere på arbejdspladsen; det er også en af hr. Gert Petersens påstande. Jeg får at vide af hr. Gert Petersen, at jeg ikke fortæller alt. Nej, det gør jeg ikke. Det siger sig selv, det ligger i sagens natur: dette er en umulighed. Men jeg vil protestere imod, at vi skulle tolerere nogen som helst form for såkaldte „blikkenslagerbander“, og jeg vil også afvise den påstand, som hr. Gert Petersen lod hænge i luften, om at det skulle være sket ved andre lejligheder end den, der er baggrunden for denne debat. Jeg erkender, at faren for noget sådant eksisterer konstant; det er bl. a. derfor, vi har til opgave at følge med i dette. Vi er, tror jeg nok, alle sammen enige om at tage meget alvorligt på alt, hvad der hedder grundlovssikrede rettigheder — og dér er jeg enig med hr. Gert Petersen: det er der ingen af os, der skal tage æren for fremfor den anden, heller ikke i denne debat.

Til hr. Wilhjelms nogle ganske få bemærkninger. Der er ikke afdækket noget mønster. Det kan man sidde og konstruere for sig selv, og det kan man bruge mange nattetimer til at gøre meget mere specificeret, end det er kommet til udtryk her i dag. Men det er der altså ikke.

De mange påstande, bl. a. påstanden om, at man ikke tør tage en sag, har jo ikke ret meget på sig. Der er påstande, der er af så overfladisk karakter, at man ikke behøver at lave sager på det.

Må jeg så sige noget om det, som har med telefonaflytninger at gøre. Jeg ved ikke, hvor mange hundrede mennesker jeg har

mødt i det sidste år, hvor jeg har været justitsminister, der har gået rundt og troet, at de er blevet aflyttet. Det skal man altså tage med alt muligt forbehold, og det er i hvert fald sikkert, at når hr. Sigsgaard kommer på talerstolen her og siger, at det altså er sket, det har han bevis for, og sådan sker det — det hænger i luften — også stadig væk, så er det simpelt hen at forvride tingene. Jeg beklager uendelig meget, at en påstand som den, der er fremført her af hr. Sigsgaard, er kommet i en situation, hvor Jens Otto Krag er ude af stand til at kommentere den. Jeg ville have været meget interesseret i at have hørt en kommentar fra ham; det kunne godt være, den havde sat tingene på plads.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg må beklage, det ikke er lykkedes med de meget klare forsikringer fra min side at skabe en større tillid hos de tre angribende partier i dag om sikkerheden og garantien for, at sikkerheds- og efterretningsvæsenene arbejder på fuldt lovlig grund. Jeg kan helt klart sige, at det gør de, og så vil jeg glæde mig over, at der dog er et stort flertal i folketinget, der har tilsluttet sig en sådan tillidserklæring.

Ordføreren for forespørgerne (Ib Nørhøvd)
(DKP):

Jeg ved ikke, om de, der her har sluttet op om tavshedens sammensværgelse, tror, at de har gavnet deres egen sag ved den måde, de har optrådt på i denne debat.

Over for det, som kommer frem og er fremme i den offentlige debat, pukker man på en tillid, som ikke eksisterer. Man har nærmest grebet sagerne an ligesom de bekendte 3 aber, der intet vil se, intet vil høre og intet vil sige. Hr. Ninn-Hansen siger, at nu skal man slutte kreds og stå fast; hvad der end sker, skal der ikke siges noget. Hvad er det for en kreds, der har meldt sig her? Det begyndte med hr. Hjortnæs, som formåede ikke med ét ord at tage afstand fra de ulovligheder, der er foregået, ikke har ét ord til kommentar i anledning af det, Aktuelt selv skriver om disse begivenheder; det var han ikke ene om, skal det siges, men han begyndte.

Dernæst kom hr. Arne Christiansen, der nærmest optrådte, som om ofrene var de skyldige: de ville bare lægge efterretnings-